

ριού — παρακληθείς ἤλθε νὰ γράψῃ τὸ χαρτί, ὡς γραμματικός, καὶ κατὰ τὰς ὑπαγορεύσεις τῆς μητρὸς ἔγραψε πρῶτον τὰ σιουτικὰ, μεθ' ἃ ὁ μπάριμπα Θωμᾶς προσέθεσεν ὅτι, γιὰ καλαῖς εὐχαρίστικαις, τάζει τῆς ἀνεψιάς του δύο σκάλας φυτεῖα ἕς τοῦ Ζαγορίσου, μιανοῦ κουβελιῶν χωράφι ἕς τὴ Σαϊτιά μὲ μιαν ἀπιδιά, δύο ρίζαις ἐλθαῖς ἕς τὸ Πρινολάγκαδο, τὸ κυπαρίσσι ἕς τὸ Βουνὸ σύνορο μὲ τὸ ρόγκι τοῦ Δήμου, καὶ ὄχτω βαρελῶν βαγένι, καὶ τὴν εὐχὴ του.

Ἄλλ' ἡ Ἀγγελικὴ, πρῶτην ἤδη φορὰν ἀνοίξασα τὰ χεῖλη τῆς, μὲ φωνὴν δειλὴν, παρεκάλεσε τὸν θεῖόν της νὰ τῆς γράψῃ καὶ τὴ γίδα τῆς τὴν Ἀστέρα. — Ναί, παιδί μου, ἀπήντησεν ὁ γέρον, καὶ νὰ μὴ σοῦ τὴ γράψω εἶνε πούνε δίκῃ σου, καὶ τὴ πέρνεις.

Περατωθείσης οὕτω τῆς καταγραφῆς, ὁ γέρω Καλογιάννος εὐχηθεὶς τὸν γάμον κατὰ τὰ εἰθισμένα, τοὺς ἐκαληνύκτισε, ἀναδεχθεὶς νὰ παραδώσῃ τὸ χαρτί εἰς τὸν παππᾶ.

Ἡ ἐσπέρα ἐκείνη παρῆλθε καὶ δύο ἀκόμη. Ὁ Μῆτσος ἠτοιμάζετο νὰ ἀναχωρήσῃ, καὶ δὲν ἐμεσολάβει ἢ ἡ πέμπτη, πάντες δὲ ἤρχισαν νὰ ἀνησυχῶσι διὰ τὴν στέρησιν ἀπαντήσεως.

Τὴν πέμπτην ὅμως, τὸ πρωῒ, ὁ παππᾶ Τσαρούχας γελαστός, χαρούμενος, τρίβων τὰς χεῖρας καὶ κρατῶν ὑπὸ μάλῃς τὴν ἀγίαν λαγουδιάν του, ἐφώναζε μακρόθεν τῆς Ἀγγελικῆς νὰ τοῦ ᾤφιασῃ τὸ καφέ μὲ τὸ γάλα γιὰτὶ κάνει κρύο.

Ἡ ἔλευσις τοῦ ἱερέως τοσαύτης ἐνέπλησε χαρᾶς καὶ ζωηρότητος πάντας, ὥστε δὲν ἤξευρον τίς πρῶτος νὰ σπύσῃ πρὸς ὑποδοχὴν του καὶ τίνι τρόπῳ νὰ τῷ ἐκφράσῃ τὸν σεβασμὸν του.

— Ἐ, λέγει ὁ ἱερεὺς καθήσας, τὰ πράγματα, γέροντα, ἐτέλειωσαν ὅπως ὁ Θεὸς ἤθελε, τὸ βράδυ θάρρῃ ὁ γαμβρὸς μὲ τὸ μπάριμπα του τὸν Κώστα μονάχα.

Ἡ ἀπλότης αὕτη τῆς πρώτης τοῦ γαμβροῦ ἐπισκέψεως ἠγαθήσθησαν πάντας, διότι ἄλλως τε καὶ ἤρμοζεν εἰς τὰς οἰκογενειακὰς περιστάσεις των.

Τὴν ἐσπέραν ἐκείνην ἡ Ἀγγελικὴ ἐφαίνετο ἀνόρεκτη, ἀφορμὰς εὐρίσκουσα εἰς ἐργασίαν, ἂν καὶ εἶχε φορέσει τὸ κίτρινό της τὸ μαντῆλι καὶ τὴ πλουμιστὴ της τὴ ποδιά. Ὁ μπάριμπα Θωμᾶς ἐξυρίσθη, ὁ Μῆτσος ἐφόρεσε τὰ γιορτιατικὰ του καὶ ἡ Μαριῶ, πρῶτην ἤδη ἡμέραν μετὰ δωδεκαετίαν, ἀπέβαλε τὰ ἐνδύματα τῆς χηρείας τῆς, ἀντικαταστήσασα ταῦτα δι' ἄλλων ἡμιπενθίμων.

Τὴν ἐβδόμην ὥραν ἤλθεν ὁ γαμβρὸς καλοφορέμενος, μὲ τὸ κόκκινόν του τὸ φέσι καὶ τὸ ὁμοίωχρωμὸν του ζωνάρι, μαζὶ μὲ τὸν θεῖόν του τὸν Κώστα καὶ τὸν παππᾶ. Ἐφίλησε τὸ χέρι τοῦ μπάριμπα Θωμᾶ καὶ τῆς πενθερᾶς του, ἐχερόπιασε τὸν κουναδό του καὶ μὲ χαμηλὰ μᾶτια προσέφερε εἰς

τὴν σαστικίαν του τὰ χαρίσματα, τὸ καθρέφτη μὲ τὰ χτένια καὶ ἓνα ζευγάρι σκουλαρίκια.

Μετ' ὀλίγον συνδειπνήσαντες πάντες, ἔφαγαν καὶ ἔπιαν καλὰ, ἐκτὸς τῆς Ἀγγελικῆς, ἣν ἐχόρτασαν, ὡς φαίνεται, τὰ βλέμματα τοῦ καλοῦ παιδιοῦ, καὶ τὴν 10^{ην} ἀπῆλθον, συνοδευθέντες μὲ ἄφθονα χεροσφιζήματα καὶ καρδιακὰ λόγια. Οὕτω δὲ ἡ ἐσπέρα αὕτη παρεῖχεν εἰς τὸν γαμβρὸν τὴν ἄδειαν νὰ ἐπισκέπτεται τὴν νύμφην ἐλευθέρως.

Ἄχ! πόσον ἐπεθύμουν νὰ ἐγνώριζον τὰ ὄνειρα τῆς Ἀγγελικῆς κατὰ τὴν νύκτα ἐκείνην!

Ὁ γέρω Θωμᾶς ἔλεγε πρὸς τὴν Μαριῶ παρομοιακῶς ὅτι, ἡ χαρὰ ταιριάζει μὲ τὴ λύπη, θέλων οὕτω νὰ προδιαθέσῃ αὐτὴν κατὰ τὴν ἀναχώρησιν τοῦ Μῆτσου.

Ἡ Παρασκευὴ ἐντούτοις ἐξημέρωσε καὶ ἡ μήτηρ ἐνώρις, ἐνώρις ἠγέρθη νὰ παρασκευάσῃ κολατσὸ τοῦ Μῆτσου διὰ νὰ τὸν συνεβγάλη μὲ τὸ καλὸ, ἀλλὰ τὰ δάκρυα τῆς μητρὸς πάντοτε ἄφθονα ἐθαμβοῦν τοὺς ὀφθαλμούς της.

Κατὰ τὰς στιγμὰς ταύτας, δὲν ἐνεθυμεῖτο ποσῶς τὸν γάμον τῆς Ἀγγελικῆς, διότι ἠσθάνετο μέχρις ὁστέων τὸν ἀποχωρισμὸν τοῦ Μῆτσου τῆς, ὃν περιπαθῶς κατεφίλει ὡς βρέφος.

— Παιδάκι μου, τῷ ἔλεγε, νὰ δίνης τόπο τὸ ὄργῃς καὶ νὰ παρακαλιέσαι ἕς τὴ χάρι της νὰ σέ βοηθήσῃ, νὰ θυμιέσαι πὼς ἔχεις μᾶνα καὶ νὰ μᾶς γράψῃς καθ' αὐτοῦ κι' αὐτοῦ, καὶ περιπτύσσουσα τὴν κεφαλὴν του ἐπὶ τοῦ στήθους της, τὸν ἐξώρκιζε νὰ κάνῃ πάντα τὸν ὑποταζόμενόν καὶ νὰ καλολογᾷ τοὺς ἀξιώματικούς γιὰ νὰ τὸν ἔχουν σὲ καλὸ μᾶτι.

Ὁ μπάριμπα Θωμᾶς ἔτοιμος ἤδη ἐπερίμενε τὸ τέλος τῆς σκηνῆς ταύτης, ἀλλ' εἰς μάτην, διότι, ὅταν εἰσώπα ἡ μήτηρ, ἤρχιζεν ἡ ἀδελφὴ τὰ δάκρυα καὶ τὰς παρακλήσεις, καὶ δὲν θὰ ἐδίδοτο τέλος ἂν ὁ Μῆτσος βιαίως δὲν ἀπεσπᾶτο τῶν χειρῶν των.

— Σᾶς ἀφίνω γειά, εἶπε καὶ ἐξῆλθεν, ἐνῶ ἡ μήτηρ του, ἀμείσως τρέξασα, ἔλαβε τὴν χεῖρά του ἐν ἡ ἔθεσε κάτι. Τί ἦτο; ἐν ἀργυροῦν πεντόφραγκον. Πόθεν τὸ εἶχεν ἡ δυστυχὴς καὶ ἐπὶ πόσον χρόνον τὸ ἐφύλαττε!

Θεῖος καὶ ἀνεψιὸς ἀνεχώρησαν, ἡ δὲ Μαριῶ καὶ ἡ Ἀγγελικὴ, μείνασαι μόναι, ἀμοιβαίως παρηγοροῦντο.

ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΙΩ. ΣΤΑΜΑΤΕΛΟΣ.

Ἐπεται τὸ τέλος.

Ὡς ὁ ἥλιος, ὁ ἀναλύων τὸν κηρὸν καὶ σκληρῶν τὸν βόρβορον, ὁ χρυσοὺς ἀναπτύσσει τὰς μεγάλας ψυχὰς καὶ σκληρύνει τὰς πονηρὰς καρδίας.